

DE FIRST GENTLEMAN

Van dezelfde auteurs:

President vermist
De dochter van de president

BILL CLINTON &
JAMES PATTERSON

DE FIRST GENTLEMAN

Vertaald door Joris Vermeulen

Nieuw Amsterdam

De personen en de situaties in deze roman zijn fictief. Eventuele overeenkomsten met werkelijk bestaande personen en situaties berusten op toeval.

Oorspronkelijke titel *The First Gentleman*. Alfred A. Knopf en Little, Brown and Company, New York

Deze uitgave is tot stand gekomen met medewerking van The Knopf Doubleday Group, een divisie van Penguin Random House LLC, en Little, Brown and Company, een divisie van Hachette Book Group, Inc.

© 2025 James Patterson en William Jefferson Clinton

© 2025 Nederlandse vertaling Joris Vermeulen / Nieuw Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan (Artikel 4(3) Richtlijn (EU) 2019/790). *All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).*

Omslagontwerp Mario J. Pulice

Omslagbewerking bij Barbara

Foto Bill Clinton © James Russell

Foto James Patterson © David Burnett

NUR 332

ISBN 9789046834275

www.nieuwamsterdam.nl

Nieuw Amsterdam maakt deel uit van Park Uitgevers

Voor Hillary, Chelsea, Marc, Charlotte, Aidan en Jasper,
tegen wie geen thriller op kan

.

PROLOOG

DE REGERING VAN
PRESIDENT WRIGHT

JAAR DRIE, SEPTEMBER

Brentwood, New Hampshire

Cole Wright zit op de achterbank van een zwarte, gepantserde Chevrolet Suburban, die in een konvooi van drie auto's over Route 125 raast in de regio Seacoast van de staat New Hampshire.

Twee donkergroene surveillancewagens van de staatspolitie, zwaailichten aan, leiden de voor deze gelegenheid klein gehouden autocolonne. De presidentiële limousine – The Beast – is achtergebleven op het vliegveld, samen met het Counter Assault Team van de Secret Service, ondersteunend personeel, busjes van enkele nieuwsmedia en een volledig toegeruste ambulance.

Nu nog steeds, drie jaar na de verkiezingen, krijgt Cole een stoot adrenaline bij de aanblik van het verkeer dat als bij toverslag voor hen aan de kant gaat, al weet hij heel goed dat het gebeurt om doorgang te verschaffen en veiligheid te bieden aan degene die naast hem zit: zijn vrouw, Madeline Parson Wright, de president van de Verenigde Staten.

Hij is alleen maar de first gentleman.

Een lichte motregen spettert tegen de kogelvrije raampjes. De chauffeur versnelt, ze rijden nu met ruim honderd kilometer per uur over de tweebaansweg.

‘Nog twee minuten,’ zegt Burton Pearce, de stafchef van de president. Pearce zit kaarsrecht op een bankje tegenover het presidentiële paar, met zijn rug naar de chauffeur. Hij ziet bleek, kijkt ernstig en draagt een van zijn vele meer of meer identieke grijze pakken. ‘De Grijze Geest’ noemen medewerkers hem. De president knikt zonder op te kijken.

Cole kijkt opzij naar de stempels VERTROUWELIJK op de papieren die Maddy aan het lezen is terwijl het konvooi voortraast. Hij weet dat die papieren deel uitmaken van het grootste politieke waagstuk

van haar regering – van welke regering dan ook. Eigenlijk zou ze in het Oval Office moeten zitten om te bellen en toezeggingen af te dwingen, maar in plaats daarvan is ze met hem meegegaan. Een krachtige persoonlijke steunbetuiging.

Maddy legt de stapel briefingdocumenten naast zich neer. Cole pakt haar hand en knijpt erin.

Ze knijpt terug. ‘Maak je geen zorgen,’ zegt ze. ‘Na alles wat we samen hebben meegemaakt, komen we hier ook wel doorheen.’

De Chevrolet mindert vaart voor een scherpe bocht, de politie-escorte achterna. Het konvooi rijdt nu nog maar zestig per uur. Aan weerskanten van de weg houden bewoners simpele, handgeschilderde bordjes omhoog.

WE GELOVEN IN JE, COLE!

HOU JE TAAI, COLE!

NIET OPGEVEN, COLE!

Hij kijkt door het getinte zijraampje. Dadelijk is de aftrap. Hij voelt zijn spieren tintelen, zijn concentratie toenemen, net als in zijn tijd als *tight end* bij de New England Patriots – voordat die kapotte knie hem dwong te stoppen met American football. Hij denkt aan de spanning in de kleedkamer, die constant toenam, tot bijna ondraaglijke proporties, tot het team de lichtzee in rende. En terwijl het gejuich van het publiek hem overspoelde dacht hij: *yes, ons kan niks gebeuren. We gaan dit fiksen.*

Maar vandaag?

Vandaag weet hij het nog niet zo zeker.

De rode bakstenen gevel van de rechtbank van Rockingham County verschijnt in beeld. Aan weerskanten van de straat heeft de politie dranghekken neergezet die honderden of misschien wel duizenden toeschouwers op afstand houden. Hier slaan sommige bordjes een andere toon aan.

SCHOFT!

MONSTER!

GERECHTIGHEID VOOR SUZANNE!

‘Maak je niet druk om die mensen,’ zegt Maddy. ‘Ze weten niet waar ze het over hebben.’

‘De mensen op straat zie ik niet als een probleem,’ zegt Cole. ‘Ik maak me zorgen om de twaalf mensen die binnen op me wachten.’

Wanneer de Chevrolet stapvoets begint te rijden, springen er twee vrouwen voor die een lang spandoek ontrollen.

VEROORDEEL COLE WRIGHT! ENKELTJE HEL VOOR HEM!

Bedankt voor deze vriendelijke woorden, denkt Cole.

Honderden demonstranten, mediamensen en nieuwsgierige bewoners staan samengedromd op de parkeerplaats, die glimt van de regen. Het konvooi passeert de rij hoge, groenblijvende bomen langs de stoep die naar de rechtbank voert, wanneer ik me realiseer dat ik mijn paraplu in de auto heb laten liggen. Te laat.

Nog nooit heeft Rockingham County zoveel bewaking bij elkaar gezien. Geüniformeerde beambten van elke tak van ordehandhaving in New Hampshire – van gemeentepolitie tot jacht- en visopzichters – patrouilleren op de trappen voor de rechtbank. Op het dak bevindt zich een detachement mannen en vrouwen in gevechtsskleding met een zwarte honkbalpet op hun hoofd en een scherpschuttersgeweer in hun handen. Ze doen geen enkele moeite om niet op te vallen, in tegenstelling tot hun collega's die staan opgesteld waar niemand ze kan zien.

Ik hoor iemand mijn naam roepen. 'Brea Cooke? Ben jij dat?'

Ik scan de menigte. Grotendeels wit. Dat verbaast me niet; New Hampshire, de 'Granite State', is voor zo'n 89 procent wit. Aan dat gegeven raakte ik gewend toen ik als zwarte vrouw aan Dartmouth studeerde, zo'n twee uur verder naar het noorden. Laten we maar zeggen dat het me in deze contreien niet verrast als ik opval.

Ik draai me om. 'Ron Reynolds!'

Ron is een goede bekende van vroeger, toen hij samen met mijn partner, Garrett Wilson, als verslaggever werkte voor *The Boston Globe*. Hij draagt zijn vaste outfit: lichtbruine jas, kaki broek en een pet van tweed. Zijn grote perskaart zwaait heen en weer voor zijn borst.

Ik omhels hem snel. 'Kennelijk zijn we allebei onze paraplu vergeten.'

Een vent in een dik camouflagejack wurmt zich langs ons en wijst daarbij naar Rons perskaart. 'Fakenieuws!' roept de vent. Ron negeert hem.

'Dus, waarom ben jij hier?' vraag ik. 'Je had nu ook in een of andere sportschool kunnen zitten, lekker droog en warm. Met waarschijnlijk een leuker uitzicht dan hier.'

'Ik krijg betaald om nat te worden,' zegt Ron. 'Zelfs als er niets gebeurt.'

Maar er gebeurt wel degelijk iets. Naar deze dag kijk ik al een hele tijd uit. Ik zie zwaailichten in de richting van de oprit rijden. Twee wagens van de staatspolitie en drie grote, zwarte SUV's. 'Daar zijn ze!'

De lichten komen dichterbij. Ik bevind me midden tussen de mensen, maar opeens voel ik me eenzamer dan ooit.

Ik doe mijn ogen even dicht. Mijn geest fluistert: *Garrett*.

Ik knipper verwoed met mijn ogen. Nu niet! Ik moet me concentreren. Deze beelden in mijn geheugen prenten voor mijn boek. Óns boek. Het boek dat Garrett en ik bezig waren te schrijven. Tot hij...

Ron wijst naar de trappen voor de rechtbank. 'Zie je dat podiumpje en die camerastatieven daar?'

Ik knik. 'Wat is daarmee?'

'Allemaal voor de show. De Secret Service laat écht niet de president en de first gent de vooringang nemen.'

'De mensen zullen het niet leuk vinden om zo te worden beduveld.'

'Inderdaad,' zegt Ron. 'Ze zijn hier gekomen om getuige te zijn van een stukje geschiedenis.'

Net als ik.

De eerste keer in de geschiedenis dat de wederhelft van een president terechtstaat wegens moord.

3

Het konvooi rijdt traag richting ingang terwijl agenten de mensen opzijduwen. Cole zit in de middelste, zes ton zware Chevrolet Suburban en wrijft nerveus in zijn handen. Pearce buigt naar voren vanaf zijn bankje en zegt: 'De districtssheriffs, politie van New Hampshire en Secret Service houden een route vrij waarlangs we om de rechtbank heen kunnen rijden, naar de achterkant. Tegen de tijd dat het publiek en de pers het doorhebben zijn wij al binnen, uit zicht.'

Weggemoffeld, denkt Cole. 'Nee,' zegt hij kalm. 'Dat gaan we niet doen.'

Pearce kijkt verbaasd. 'Neem me niet kwalijk?'

'Ik zeg: nee. Via de achterkant de rechtbank in gaan, dat zou erop duiden dat ik schuldig zou zijn, dat ik iets te verbergen heb. Foute boel. Ik ren met die bal recht door de *line of scrimmage*.'

De Chevrolet nadert de afslag naar de oprit. Pearce begint kriegel te worden. 'Cole, dit draaiboek ligt al dagen klaar. Het beste is om via de achterkant te arriveren, zowel qua veiligheid als pr.'

Maar Cole houdt voet bij stuk. 'We gaan via de voordeur. Punt uit.'

Hij richt zich tot zijn vrouw. 'Maddy, wil jij een paar woorden zeggen op de trappen voor de rechtbank?'

Dat is nogal een vraag. Maddy hoeft hem niet te vertellen waar haar gespannen blik vandaan komt. De tweestrijd tussen haar bestaan als liefhebbende echtgenote en haar werk als president van de vs, leider van de vrije wereld, druipt van haar gezicht.

Maddy kijkt haar stafchef aan. 'Cole heeft gelijk, Burton. We gaan via de vooringang, met opgeheven hoofd.'

'Maar mevrouw, we zijn er al bijna. Er zijn afspraken gemaakt.'

Cole ziet Maddy overschakelen naar de modus van opperbevelhebber. Koel. Helder. Doortastend. 'Je hebt een telefoon,' zegt ze. 'Maak maar nieuwe afspraken.'

‘Ze stappen uit!’ Ron grijpt mijn mouw beet.

En inderdaad, ik hoor zware autoportieren dichtslaan en zie bewegingen onderaan de trap naar de rechtbank. De Secret Service probeert inderhaast een doorgang naar het podiumpje te creëren.

‘Daar heb je flink wat lef voor nodig!’ brult Ron naar me, boven het aanzwellende kabaal uit.

Een cirkel van donkere pakken vormt zich rond president Wright en haar breedgeschouderde echtgenoot.

De president loopt de brede trap op en buigt af naar het podiumpje. Het publiek golft naar voren. De politie duwt terug. Agenten van de Secret Service bespieden de zee van gezichten. En handen. Vooral de handen. Op zoek naar wapens.

Vlak voordat ze zich naar de microfoons buigt knijpt president Wright haar man even in zijn arm. ‘Dames en heren, lieve vrienden, ik zal het kort en bondig houden.’

Ik hoor haar stem over het parkeerterrein schallen. Na elke zin wacht ze om de woorden te laten landen.

‘Ik ben er heilig, stellig van overtuigd dat mijn echtgenoot onschuldig is, en ik vertrouw erop dat ook de goede burgers van New Hampshire, die ik de afgelopen jaren altijd aan mijn zijde heb geweten, mijn echtgenoot zullen steunen in deze zware periode.’

De president draait zich om en kust haar man op zijn wang, ervoor zorgend dat de camera’s dit goed in beeld kunnen krijgen. En dan, alsof ze nog even een ingeving wil delen, stapt ze weer naar de microfoons en zegt: ‘Ik geloof in ons rechtssysteem en vertrouw erop dat hier gerechtigheid zal geschieden.’

Ze pakt de hand van haar echtgenoot. Het team van de Secret

Service gaat om hen heen staan. Als een collectief lopen ze de trap naar de ingang van de rechtbank op.

‘Een sterke vertoning,’ zegt Ron.

‘Een vertoning was het zeker. Je reinste theater. Da’s geen echtpaar – da’s verdomme een criminele organisatie.’

Ron zal mijn uitbarsting niet hebben zien aankomen. Meteen daarna loopt hij weg om wat quotes te verzamelen.

Ik ben weer alleen. Ik scan de mensenmenigte. Bijna elke man, vrouw en elk kind kijkt naar de rechtbank en probeert een laatste glimp op te vangen van het presidentiële paar.

Aan de rand van het parkeerterrein ontwaar ik twee eenzame uitzonderingen: een man en een vrouw die hun ogen op mij hebben gericht.

Die twee heb ik eerder gezien. Mijn surveillanten.

Verdomme. Niet weer.

De menigte beweegt en ze zijn verdwenen.

Overall om me heen zijn mensen aan het praten en roepen, maar hun woorden vormen één deken van witte ruis. Opnieuw fluistert mijn geest: *Garrett*. Ik steek mijn hand uit, ergens in de verwachting dat hij hem zal vastpakken.

Ik vecht tegen mijn tranen zodra de waarheid tot me doordringt.

Mijn grote liefde, Garrett Wilson, is dood. En volgens mij is de man in die rechtbank daar verantwoordelijk voor zijn dood.

De first gentleman.

Misschien heeft hij zelfs wel de trekker overgehaald.

DEEL EEN

JANUARI DAARVÓÓR

Manhattan

In de ruime hoekkamer waar Marcia Dillion werkt, een van de acquirerende redacteurs van Nottingham Publishing, zie ik glimlachend mijn man, Garrett Wilson, doen wat hij het beste kan: een project verkopen. En zichzelf erbij.

Hij is lang en gespierd, heeft kort, donkerbruin haar en is vandaag gestoken in een groen oxfordshirt, een kaki bandplooibroek en bruine schoenen. Zijn blauwe ogen twinkelen terwijl hij heen en weer loopt voor Marcia's bureau, waar hoge stapels manuscripten op liggen.

Garrett werd geboren met iets speciaals wat meteen ieders aandacht trekt. Marcia wordt pas echt alert wanneer hij zegt: 'Dit boek gaat de politiek definitief veranderen.'

Hij wacht even voor extra impact en vervolgt dan: 'Denk aan alle grote politieke verhalen, Hamilton versus Burr, Kennedy versus Nixon, Carter versus Reagan. Maar dit hier, Marcia, dit wordt veel meer dan een bestseller: het gaat geschiedenis schrijven. Zoiets is nog nooit gepubliceerd, nog nóóit!'

'Garrett, alsjeblieft, wacht even.' Marcia beweegt een hand naar het zilverkleurige haar dat haar vriendelijke gezicht omlijst. 'Je weet dat ik van je hou. Maar politiek?'

'Niet gewoon politiek,' zegt Garrett. 'Een bom onder de politiek.' Hij loopt naar een boekenkast en plukt twee hardcovers van de middelste plank. Zijn twee bestsellers, *Integrity Gone* en *Stolen Honor*. 'Veel beter dan deze.'

Ik kan beide boeken dromen. Voor elke bladzijde heb ik research gedaan.

'Wat jij nodig hebt, Marcia,' zegt Garrett, 'is een wereldwijde hit waarvan je miljoenen exemplaren verkoopt en waarmee Nottingham weer winst boekt.'

‘Garrett, stop. Even rustig ademen,’ zegt Marcia, in wier stem ongeduld begint door te klinken.

Nu is het mijn beurt. Tijd om een andere toon aan te slaan. Een van mijn advocatentrucs. ‘Marcia, je kent Garrett. Wanneer hij eenmaal zo op dreuf raakt, meent-ie een combinatie te zijn van Bob Woodward, Robert Caro en Ron Chernow.’

‘Dat is een indrukwekkend gezelschap, Brea,’ zegt Marcia. Ze richt zich weer tot Garrett. ‘Luister, je eerste twee boeken wisten de bestsellerlijsten te bereiken dankzij positieve recensies en goeie mond-tot-mondreclame. Maar dit onderwerp...’ Haar stem sterft weg. Ze klinkt afwijzend. We raken haar kwijt.

Garrett blijft stug glimlachen. Ik zie dat hij de uitdaging aangaat. Ooit zei hij tegen me: ‘Een uitgever is als een tonijn van vijfhonderd kilo, en m’n lijn kan maar vijftig kilo aan. En die begint te rafelen.’

Garrett plaatst zijn handen op Marcia’s bureau en leunt iets naar voren. ‘Marcia, stel je eens voor dat je als buitenstaander naar ons politieke systeem en alle corruptie kijkt – van smeergeld tot betalingen in natura en erger dan dat – waarmee publieke figuren wegkomen. Niemand kan overtuigend uitleggen hoe het kan dat een congreslid dat 174 K per jaar verdient steenrijk afzwaait. Weet je hoeveel miljonairs het zogenaamde People’s House telt?’

Voor mij het moment om het stokje weer over te nemen. ‘Vijftig procent is miljonair. En dan tel ik de leden die hun geld wegsluizen via eega en kinderen niet mee.’

Marcia werpt me een glimlachje toe. ‘Jij doet weer de research voor hem, neem ik aan?’

‘Inderdaad. En ditmaal ben ik ook medeauteur.’

‘Aha,’ zegt Marcia. Ze richt zich weer tot Garrett. ‘Boeken over politiek verkopen beroerd, en boeken over politieke corruptie verkopen nog beroerder. Je eerste verhaal ging over een mol in de CIA. Heel sexy. Je tweede ging over een Amerikaanse heldin die werd belazerd door haar superieuren en niet de Medal of Honor kreeg die ze verdiende. Nog beter. Maar een uiteenzetting over steekpenningen en corrupte ambtenaren? Niemand met belangstelling voor dat soort

onderwerpen hoeft er boeken over te lezen. Ze kunnen elke avond naar MSNBC of Fox zappen.'

Ik ben weer aan zet. 'Je hebt volkomen gelijk, Marcia. Maar dit verhaal gaat wel wat verder en is heel wat duisterder.'

Marcia's glimlach verstrakt. 'Moet jij eigenlijk geen strafrecht doceren, in Yale?'

'Ik heb een sabbatical genomen. Zo'n groot verhaal is dat waard.'

Marcia zucht. 'Oké, Garrett. Kom maar op. Maak me gek.'

Garrett werpt me een blik toe. Ik weet precies wat hij nu gaat zeggen. En ik weet bijna zeker dat daarmee de zaak beklonken is.

'Marcia,' zegt hij, 'ons boek gaat bewijzen dat Cole Wright, de first gentleman van de Verenigde Staten, een kille moordenaar is.'